

PELI ON VASTA ALUSSA.

MAX SEECK

MERKITTY

TAMMI

MAX SEECK

MERKITTY

TAMMI
HELSINKI

Max Seeck:

JESSICA NIEMI -SARJA:

Uskollinen lukija, 2019

Pahan verkko, 2020

Kauna, 2021

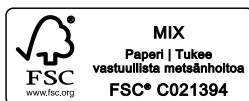
Loukko, 2022

DANIEL KUISMA -SARJA:

Hammurabin enkelit, 2016

Mefiston kosketus, 2017

Haadeksen kutsu, 2018

© MAX SEECK JA TAMMI 2024

TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ

ISBN 978-952-04-5398-5

PAINETTU EU:SSA

*Sitten hän nukahti, ja kun silmistä olivat
sammuneet lämpö ja leikillisuus, hänen
piirteensä valahtivat sanattomaksi
naamioksi, joka oli ivallinen,
brutaali ja kylmä.*

IAN FLEMING, CASINO ROYALE (1953)

(SUOM. RISTO RAITIO)

AVAUS

1

Alexander Ewans laski sormensa ruudulle ja painoi numeroita huolellisesti: *J – E – E – S – U – S.*

Annoit virheellisen suojakoodin. Laite on lukittu tunniksi.

”Feck off!” Alexander Ewans kivahti. Hänen hyppysissään pitele­mänsä taulutietokone ei suostunut antautumaan taistelutta. Kapine oli täysin hyödytön vain siksi, ettei hän ollut sen oikea omistaja ja ettei hän tiennyt numeroyhdistelmää, joka aukaisisi sen. Alexanderin laihat peukalot puristivat näyttöä. Teki mieli taittaa laite kahtia ja paskoa sitä ympäri seiniä niin kauan kunnes se hajoaisi tuhansiksi sirpaleiksi. Sen sijaan hän tarttui kynään ja rustasi paperille viimeksi näppäilemänsä kuuden numeron sarjan. Edellisellä kerralla laitteen aukaisemiseen oli kelvannut omistajan syntymäaika. Nyt Alexander ei tiennyt mitään siitä henkilöstä, jolta oli salkun ja sen sisällön pöllinyt. Hän tiesi vain sen että auton omistaja oli ilmeisesti uskonnollinen, sillä peruutuspeilissä oli roikkunut hopeinen krusifiksi. Ratkaisu pääsykoodin arvoitukseen ei kuitenkaan ollut meidän herramme vapahtaja, ja nyt Alexander pääsisi yrittämään aukaisua uudelleen vasta tunnin kuluttua.

Alexander sulki silmänsä. Hän saattoi yhä kuulla mielessään ikkunan poksahduksen ja varashälyttimen ulinan. Tilaisuus oli tehnyt varkaan, kirjaimellisesti. Nahkasalkku oli maannut kalliin urheiluauton takapenkillä Munkkisaarella, eikä missään ollut näkynyt ristin sielua. Kaiken lisäksi muutaman metrin päässä oli kuin tilauksesta seissyt keskeneräinen tietyömaa, jonka laitamille jätetty

keko tiiliskiviä oli tarjonnut sopivan työkalun rikoksen toteutukseen. Oikeanpuoleinen takaikkuna oli antanut periksi muutaman napakan iskun jälkeen, ja vaikka hän oli kapsäkkiä kurottaessaan saanut ilkeän viillon kämmenselkäänsä, hän oli alle minuutissa ehtinyt salkku sylissään kauas autolta. Kaikessa spontaaniudessaan täydellinen rikos, joskin saalis oli vaarassa jäädä laihaksi.

Vitun Sasha, pädi ei oo minkään arvonen jos sitä ei saa auki.

Alexander ajatteli Ripan lähettämää tekstaria, ja ärtymys kuristi kurkkua. Ripa oli olevinaan ystävä muttei todellisuudessa tiennyt mitään siitä, mitä Alexander oli käynyt elämässään läpi viimeisten kahden vuoden aikana. Ripalla ei ollut aavistustakaan millaista oli elää rahattomana vieraassa kaupungissa, lupaavana kitaristina joka oli kuin salamaniskusta joutunut ensin vaihtamaan nousukiidossa olevan bändin pikaruokalan paskaduuneihin ja sitten parisuhteen katkeraan yksinäisyyteen. Kaikki oli lähtenyt kaatumaan domino-palikoiden lailla, eikä hän yhtäkkiä ollutkaan enää se onnellisten tähtien alla syntynyt nuori rokkikukko jollaiseksi hän oli aina itsensä mieltänyt. Silti hän oli viimeiseen asti halunnut välttää paluun Waterfordiin, koska se olisi tarkoittanut täydellistä epäonnistumista, lipun ostamista maitojunaan. *If work was a bed, you'd sleep on the floor!* Edes Alexanderin suomalainen isä, joka oli yleensä suhtautunut kannustavasti poikansa päähänpistoihin, tuskin ilahtuisi paluusta. Minähän sanoin, isä sanoisi. *I told you so, Alex.*

Isää hän kuitenkin kaipasi. Isä oli se, joka oli ajanut hänet lento-kentälle, seissyt turvatarkastuksen toisella puolen ja pidättänyt kyyneliään: se oli ollut ensimmäinen kerta kun isä oli näyttänyt tunteensa. Ironista kyllä se oli tapahtunut vasta kun hän oli päättänyt avata siipensä ja matkustaa toiselle puolen Eurooppaa.

Nyt puolitoista vuotta myöhemmin Helsingin lämmin kesä ja väsymätön valo olivat toistamiseen vaihtuneet kylmyyteen ja pimeyteen, ja tällä kertaa Alexanderin mieli oli läpeensä synkkä. Hän vietti päivänsä maleksien kantakaupungissa, katsellen kuinka hyvin toimeentulevat helsinkiläiset istuivat viihtyisissä kivijalkaravintoloissa ja maistelivat viinejä kynttilänvalossa. Heitä ei vaikuttanut häiritsevän pohjoista pallonpuoliskoa ankarasti kohteleva

vuodenaikojen kierto, vaan he tuntuivat viihtyvän talven keskellä varsin hyvin. Alexander ei kuitenkaan ollut päässyt osalliseksi tästä tunnelmoinnista: hänen juomisensa oli viime kuukausien aikana karannut käsistä, ja vailla rahaa ja ystäviä hän oli pikavauhtia vaipunut yhä syvemmälle synkkyyteen. Isästä ja äidistäkään hän ei ollut kuullut sitten syyskuun alun, ja miten olisikaan: hän oli vaihtanut numeroaan ties kuinka monta kertaa vuoden sisällä, prepaidista toiseen. Kenties he olivat jopa hänestä huolissaan. Ehkä isä tulisi etsimään häntä, hakemaan hänet takaisin kotiin. Ja jos niin kävisi, tarttuisiko hän auttavaan käteen?

Alexander laski tabletin viereensä sohvalle ja nojasi päänsä seinää vasten. Hän oli kaiken lisäksi jäänyt velkaa väärille tyypeille. Ei niin paljon että olisi vaarassa menettää henkensä, mutta tarpeeksi saadakseen pahasti turpaansa, jos ei maksaisi iltaan mennessä. Pädi oli ihan pakko saada auki.

Takin povitaskussa odotti vielä viimeinen jointti, hän voisi hyvin poltella sen ja antaa murheiden haihtua hetkeksi: tunnin päästä hän voisi yrittää uudelleen. Kenties hän saisi iPadin avattua ja Ripa tai joku muu maksaisi laitteesta edes muutaman satasen. Alexander työnsi paperin farkkujen taskuun ja lähti astelemaan kohti eteistä. Siellä täällä lojui vaatteita sekä mikropizzojen ja eineslihapiiirakoiden värjämiä kertakäyttölautasia. Muutama tyhjä pahvilaatikko, säkillinen likaisia vaatteita, jotka hän oli jokin aika sitten kerännyt kasaan mutta joita hän ei ollut saanut vietyä pyykkitupaan asti. Edellisillan rullakebabin folio, jonka sisuksista valunut kastike oli kuivunut kiinni lattialaminaattiin. Ainoat sisustuselementit pienessä kaksiossa olivat olohuoneen seinille teipatut The Shadesin, Panik Attaksin ja Edwyn Collinsin julisteet sekä kehystetty kuva vuoden 1988 McLaren MP4/4 Formula 1 -ajokista. Musta nahkasalkku näytti sekasorron keskellä väärään paikkaan eksyneeltä, aivan kuten smokkiin ja lakeerikenkiin sonnustautunut asiakas lähiöpubissa. Kenties salkku olisikin lukittua padia arvokkaampi.

Alexander oli juuri työntänyt käden lattialla lojuvan untuvatakin povitaskuun, kun olohuoneesta kuului napakka merkkiääni. Hiki tuntui kylmänä halauksena paidan alla. Joku paikansi hänen varas-

tamaansa laitetta Find my iPad -hakutoiminnon avulla. Laitteesta oli parasta hankkiutua eroon mahdollisimman nopeasti.

Samassa oveen koputettiin, ja sydän tuntui jättävän lyönnin väliin. *Kuka vittu se oli?* Jos hän olisi yhä istunut sohvalla, hän olisi käpertynyt sikiöasentoon ja sulkenut silmänsä. Ja kadonnut tästä maailmasta kuin näkymättömyysviitan päälleen kiepauttava Harry Potter. Tai ehkä pikemminkin kuin päänsä pensaaseen työntävä kani. Mutta nyt Alexander kyykisteli eteisessä vain muutaman askeleen päässä koputtajasta: hänen tarvitsi tämän nähdäkseen vain nousta seisaalle ja kurkistaa ovisilmästä. Ja niin hän aikoi tehdä päästämättä pihaustakaan.

Ovelta kuului uusi koputus. Tällä kertaa aiempaa vaativampi. Helvetti, ehkä kyseessä olivat sittenkin velanperijät.

Alexander painoi poskensa ovea vasten ja pidätti hengitystään. Sitten hän vilkaisi nopeasti rappukäytävään. Okei. Okei. Ei hätää. Oven takana seisoj mies, joka ei äkkiseltään vaikuttanut millään tapaa uhkaavalta. Vaaleanruskeaan villakangastakkiin, mustaan poolopaitaan ja paksuihin silmälasihin sonnustautunut tulija ei habituksensa perusteella ollut rosvo muttei liioin poliisikaan. Tyyppi oli pikemminkin jossain Ruoholahden lasiseinäisessä toimistotalossa työskentelevä paskantärkeä asiapentti: verojuristi tai kenties vakuutusmyyjä. Ei siis kukaan, kenelle hänen pitäisi avata ovensa.

Äkkiä postiluukku aukesi narahtaen.

”Tiedän että sä olet kotona”, miesääni sanoi.

Alexander veti ääneti henkeä. Hän oli varma että mies saattoi kuulla hänen alati kiihtyvän pulssinsa, niin kovaa se jyskytti hänen omissa korvissaan.

”Mä tulin hakemaan mun salkun”, mies jatkoi hiljaa, ääni oli rauhallinen.

Ei helvetti, Alexander ajatteli. Hän oli ollut tyhmä tuodessaan laitteen asuntoonsa, vaikka tiesi että suojakoodia oli käytännössä mahdoton murtaa. Hän voisi toki olla reagoimatta rappukäytävässä seisovaan mieheen, mutta seuraavaksi oveen epäilemättä kolkuttaisi virkavalta. Ja sitten luvassa olisi putkareissu, kenties uusi tuomiokin

edellisen jatkeeksi. *Voi helvetti*. Pelkästään auton ikkuna maksoi tuhansia euroja, ja sen pulittamiseen menisi ainakin vuosi vaikka hän saisikin jostain uuden työpaikan.

”Kuules, mä en ole yhtään vihainen sulle”, mies sanoi. ”Tietysti harmittaa se ikkuna, mutta arvelen ettei kyse ole mistään henkilökohtaisesta, eihän? Ei ikinä pitäisi jättää omaisuutta sillä tavalla esille, sitä saa syyttää vain itseään.”

”Painu vittuun”, Alexander sanoi hiljaa. ”Mulla on ystäviä.”

Alexander näki ovisilmän läpi kuinka miehen kasvot vääntyivät huvittuneeseen virneeseen.

”Epäilemättä, mutta niin on mullakin. Joten eiköhän pidetä juttu simppeleinä ja jätetä ystävät tämän sotkun ulkopuolelle. Mä tulin vain hakemaan omani pois. Mä yritän olla reilu ja toivon nyt sitä samaa sultakin.”

”Mistä mä tiedän että salkku on sun?” Alexander sanoi vaikka tiesi kysymyksen tyhmäksi. Hän pelasi aikaa, vaikkei millään tapaa hyötynyt ylimääräisistä sekunneista. Alexander astui askeleen taakse ja katsoi ovea. Hikinen kämmen oli jättänyt kostean läikän sen puiseen pintaan.

”Haluatko että mä laitan sen iPadin soimaan uudelleen?” mies sanoi.

Alexander puristi silmänsä tiukasti kiinni. Paniikki tykytti ohimoilla. Miten kaikki olikin mennyt niin nopeasti niin päin helvettiä?

”Tiedätkö mitä?” mies jatkoi omituisen hiljaisella äänellä, aivan kuin olisi yhtäkkiä pelännyt jonkun kuuntelevan. ”Mulle tässä ei ole kyse rahasta. Mä vaan tarvitsen sen salkun ja kaiken mitä sen sisällä on. Joten jotta me päästään eteenpäin, mä maksan sulle satasen jos palautat mun tavarat. Ja samalla selvittään ilman poliisia. Ilman rikosilmoitusta. Aika hyvä tarjous, eikö vain?”

”Sä kusetat.”

”Mietipä hetki. Mä maksan sulle siitä että sä palautat mulle mun omaisuuden. Jos jotain tässä huijataan, niin se olen minä.”

Alexander mietti. Yhtäkkiä tarjous oli alkanut kuulostaa kohtuulliselta. Jopa reilulta.

”Etkä sä siis soita poliisille?”

”En soita. Kunniasanalla. Okei?”

Alexander raapi hikistä otsaansa, silmien eteen pyrkivät hiuskiehkurat tuntuivat tahmeilta. Jos mies olisi sanansa mittainen, Alexander voisi lyhentää osan velastaan. Hän saisi kuin saisikin edes jonkinlaisen korvauksen varastamastaan tavarasta. Ei mikään tavallinen järjestely, mutta ihmiset olivat outoja, sen Alexander oli oppinut. Hänen pitäisi lopettaa tilanteen liiallinen analysointi ja tarttua tarjoukseen.

”Kaksisataa”, Alexander kuuli sanovansa ja katui välittömästi spontaania vastatarjoustaan. Postiluukusta kajahti hiljainen nauru.

”Kauppamies. Hyvä on, sovitaan niin sitten. Helvetin roisto. Avaatko nyt sen oven.”

Alexander näki ovisilmästä kuinka mies kaivoi takin taskusta oranssinruskeita seteleitä. Paperin rapina kantautui ohuen oven läpi. Viisikymmentä, sata... Kai niitä oli nipussa ihan riittävästi. Hän olisi yhtä hyvin voinut pyytää kolmesataa. Hän ei kuitenkaan halunnut pitkittää tilannetta enempää, ettei mies muuttaisi mieltään ja soittaisi poliisille.

”Et sitte yritä mitään.”

”Mä haluan vain sen salkun.”

Alexander asteli rivakasti takaisin olohuoneeseen, pakkasi taulutietokoneen Helsingin keskustaa esittävän kartan päälle ja sulki salkun. Tyhjän pizzalaatikon päällä lojui sahalaitainen pihviveitsi, jonka hän oli kähveltänyt elokuussa erään ravintolan terassilta. Alexander tarttui veitseen, vei sen selkänsä taakse ja palasi ovelle. Hän kurkisti viimeisen kerran ovisilmästä ja avasi sitten oven. Rapukäytävässä leijui voimakas partaveden tuoksu, johon sekoittui kuivuneen hien ja mausteisen ruoan haju.

”Tossa”, Alexander sanoi, heitti salkun miehen syliin. Sitten hän pyyhkäisi hikeä otsaltaan ja jatkoi: ”Etkä sitten soita tästä mihinkään tai...”

Lause jäi puolitiehen. Kuului tylppä ääni, kuin joku olisi kopautanut läskipohjaisen kengän pöytää vasten. Alexander tunsu tönäisyn rinnassaan, sitä seurasi vihlova kipu, ja henki salpautui. Hän

peruutti tahtomattaan muutaman askeleen sisälle asuntoon, kaatui sitten lattialle ja löi takaraivonsa laminaattiin. Alexander tuijotti yläpuolellaan roikkuvaa kattovalaisinta. Kuolleet kärpäset olivat muodostaneet mustan epätasaisen möykyn varjostimen pohjalle. Alexander kuuli kuinka ovi sulkeutui ja lattia narahti muutaman kerran. Sitten katosta lankeavan valon eteen piirtyi musta siluetti: vähitellen hän erotti miehen kasvot, näki pistoolin tämän oikeassa kädessä. Pitkä ja ohut piippu laskeutui Alexanderin kasvojen eteen, ja sen suu painui kivuliaasti otsaluuhun. Hän luuli päänsä räjähtävän.

”Tietääkö joku muu tästä?” mies sanoi. ”Mieti rauhassa.”

Alexander yritti saada henkeä, rintaa vasten painetut sormenpäät olivat muuttuneet punaisiksi. *Mua on ammuttu, ei vittu, mua on ammuttu.*

”En mä...”, Alexander änkytti. Hengittäminen oli käynyt työlääksi. Kipu levisi syvälle rintalastan alle, oli kuin sadat terävät neulaset olisivat tunkeutuneet hänen sisuksiinsa. Sormet ja varpaat tuntuivat yhtäkkiä kylmiltä. Huone oli alkanut pyöriä.

”Onko joku nähnyt mitä salkussa on?” mies sanoi. ”Sun lisäksi?”

Alexander tunsi tukehtuvansa. Hän ajatteli Suomen kesää, Liljaa johon rakastui vuosia sitten kielikurssilla Helsingissä. Waterfordia, John’s Hillin omakotitaloa, uutta Fenderin sähkökitaraa. Humalassa kulunutta Finnairin lentoa. The Great Looking Fellowsia, bändin jäsenten välisiä riitoja ja punatukkaista Jimmy Woodwardia joka oli lopulta syrjäyttänyt hänet bändin komppikitaristin paikalta. Liljan vaaleansinistä hammasharjaa joka seiso i omalla paikallaan lavuaarin reunalla edelleen, sen kuivahtaneita harjaksia. Ripaa joka toki oli vetänyt Alexanderin mukanaan jaloviinan, kannabiksen ja kokaiinin huuruiseen maailmaan mutta joka oli silti aina ollut hänen tukeunaan, vastannut puhelimeen vaikka keskellä yötä. Vastaisi varmasti nytkin, jos hän vain saisi soittaa yhden puhelun. Viimeisen puhelun. Hän ei pettäisi Ripaa mistään hinnasta.

Alexander pudisti päätään.

”Ei”, hän ähkäisi. Pistävä kipu sai hänet vaikeroimaan, mutta hän pinnisti viimeiset voimansa lausuakseen miehelle sanat joihin oli

ladattu kaikki viimeisten vuosien aikana padottu viha ja katkeruus:
"Blast you to hell, you feckin' cunt!"

Alexander siirsi katseensa pistoolin piipusta takaisin kattovalaisimeen ja kärpäsiin. Ne olivat tavoitelleet valoa mutta joutuneet tulikuumaan ansaan. Ei niitä kai voinut syyttää siitä, että ne olivat sokaistuneet jahdatessaan jotakin kirkasta kaiken pimeyden keskellä. Jotakin parempaa. Ja kuolleet sitten onnellisena.

2

Ravintolan kaiutinjärjestelmästä kantautunut akustinen cover-versio Coldplayn Yellow-kappaleesta päättyi jotakuinkin samalla sekunnilla kun Anna Wuorela istahti tyynyin pehmustetulle pitkälle penkille ja nojautui seinän valkoista rappausta vasten. Hän painoi käsilaukun syliinsä ja laskeutui katseensa viinipulloon, jonka kylkiä vasten jähmettynyt steariiniputous oli arvatenkin kymmenien ellei satojen poltettujen kynttilöiden aikaansaannosta. Hän oli katsellut rauhallisesti lepattavaa liekkiä koko illallisen ajan, aina kun oli halunnut väistää vastapäätä istuvan miehen tarkkaavaista katsetta.

”Tuliko se lasku jo?” Anna kysyi. Mustaan poolopaitaan ja bleiseriin pukeutunut mies sormeili lompakkoaan. Anna oli viipynyt WC:ssä kauemmin kuin olisi ollut välttämätöntä, istunut pöntöllä puhelintaan näpytellen ja yrittänyt kuluttaa ikuisuudelta tuntuvia minuutteja. Ei siksi että olisi välttellyt laskun maksamista, vaan pikemminkin siksi, ettei halunnut istua pöydässä yhtään pidempään. Ainoa huono puoli naistenhuoneeseen livahtamisessa oli ollut se, että laskun oli kaiketi tuonut se komea tarjoilija, jonka kanssa hän oli vaihtanut vaivihkaisia katseita koko illan.

”Mä hoidin sen”, mies sanoi ja virnisti. Anna ei voinut olla ajattelemaan, että miehen hymyssä oli jotakin epämiellyttävää. Hampaat olivat kyllä hyvin hoidetut, mutta kissamaista hymyä ei voinut muilta osin kutsua kauniiksi. Tai sitten vajaan tunnin mittaiseksi jäänyt kiusallinen illallinen oli vaikuttanut siihen miten hän näki miehen. Tämän kasvojen ilmeet, käsien levottoman elehdinnän

ja pienen suun nykivät liikkeet. Mustat paksusankaiset lasit, joiden voimakkaat linssit saivat miehen silmät näyttämään koomisen suurilta. Paidan kauluksen alta vilkkuva ohut kultaketju, jossa riippui pieni risti. Kaikki oli jollain selittämättömällä tavalla luotaan-työntävää.

”Ellet sä sitten kuitenkin halua jälkiruokaa?” mies sanoi samalla kun tarjoilija kiikutti pöytään vaihtorahat: viiden euron setelin ja muutaman kolikon. He vaihtoivat nopeasti katseita, Anna tunsyi sydämensä pamppailevan. Sitten tarjoilija kääntyi kannoillaan, ja Anna jäi jälleen kahden kammottavan deittinsä kanssa. Vaihtorahat? Nykyään näkee harvoin kenenkään käyttävän käteistä keskustan ravintoloissa, Anna ajatteli kun mies kaapi kouraansa setelin ja kolikot ja työnsi ne bleiserin povitaskuun. Selvästikään hän ei ollut niin avokätinen, että olisi jättänyt komealle tarjoilijalle juomarahana sen vähän mitä sadan euron setelistä oli jäljellä.

”En, kiitos”, Anna sanoi ja hörppäsi lasiin unohtuneen viinitilkan. Se maistui omituisen makealle, aivan kuin viinilasien pohjalle olisi valahtanut sakkaa tai teelusikallinen sokeria.

”Okei. Mutta eikös meillä ollut aika mukavaa?” mies sanoi ja katse lii kuinka Anna tyhjensi lasinsa.

”Oli, kiitos”, Anna sanoi ja mietti, kuinka vähän häntä oli jaksanut kiinnostaa se mitä mies oli kertonut: mistä tämä oli kotoisin ja mitä hän teki työkseen.

”Otettaisko yhdet vielä? Mä tiedän tosi kivan paikan tossa ihan lähellä...”

”Mun on kyllä nyt mentävä kotiin, aamulla on duunia”, Anna valehteli päättäväisesti. Hän oli jo tuhlannut tarpeeksi aikaansa tähän ääliöön eikä aikonut neuvotella jatkosta tai antaa miehen yrittää yli-puhua itseään. Hän halusi hyvästellä Tinder-deittinsä mahdollisimman nopeasti ja kivuttomasti. Anna oli WC:ssä ollessaan tarkastanut Google Mapsista, että pääsisi ystävänsä tupaantuliaisiin hyppäämälä ensin kutosratikkaan Telakanpuistikon kupeessa ja ajamalla sen kyydissä Rautatieasemalle missä vaihtaisi junaan. Matkaan ovelta ovelle kuluisi hyvässä lykyssä puoli tuntia, todennäköisesti vähän kauemmin, koska hänellä oli turkulaissyntyisenä tapana eksyillä

Helsingin julkisissa vielä monen pääkaupungissa asutun vuoden jälkeenkin.

”Oikeastiko?” mies sanoi. Hetken näytti siltä kuin Annan vastaus pyyhkisi epämiellyttävän hymyn miehen kasvoilta. Niin ei selvästä pettymyksestä huolimatta kuitenkaan tapahtunut, vaan tämä onnistui säilyttämään itsevarman ilmeensä. Oli vaikeaa uskoa että pakit olivat tulleet tyyppille yllätyksenä. Piti olla sokea ollakseen huomaamatta ettei heidän kahden välillä ollut min-käänlaista kemiaa, ei sitten pienintäkään kipinää. Illallinen oli tuntunut pikemminkin kiusalliselta työhaastattelulta kuin trefeiltä, eikä Annalla ollut mitään halua tulla palkatuksi avoimpaan olevaan tehtävään. Niinä hetkinä joina mies ei ollut tivannut yksityiskohtia Annan elämästä, hän oli maiskuttanut ruokaansa suu auki ja vaahdonnut miltei pakkomielleisesti tappavan tylsästä harrastuksestaan. Harrastuksesta, jossa hänestä olisi voinut omien sanojensa mukaan tulla mestari, jos hän olisi vain saanut oikeanlaista tukea ja kannustusta. Mies ei siis ollut vain tylsä vaan myös ilmiselvästi katkera vanhemmilleen ja kenties koko maailmalle. Vihaisten egosentristen miesten uhritarinat olivat toisinaan viihdyttäviä – jopa seksikkäitä – mutta tämä tyyppi oli kaikkea muuta kuin puoleensavetävä. Itse asiassa Anna ei ollut koskaan kuullut yhtä pitkäväteisiä juttuja. Blaa blaa blaa.

”Ei se mitään”, mies sanoi vähän yllättäen ja kaivoi auton avaimen taskustaan. ”Munkin pitää herätä aikaisin, joten...”

Annan kasvoille nousi hymy ensimmäistä kertaa ravintolaan astumisen jälkeen. Se johtui silkasta helpotuksesta. Mies oli onneksi luovuttanut suosiolla, sen sijaan että olisi ryhtynyt vonkaavaksi marttyyriksi. Kuten se yksi latvialainen eläinlääkäriopiskelija, joka oli pari viikkoa sitten pakit saatuaan haukkunut Annaa pinnalliseksi pihtariksi, joka ei uskaltanut elää hetkessä.

”Kiitos illallisesta”, Anna sanoi ja tarttui penkillä lojuvaan kevyt-untuvatakkiinsa. Noustessaan seisomaan hän töytäisi vahingossa käsilaukulla viinilasiaan, ja se tipahti lattialle. Rikkoutuvan lasin ääni kiinnitti komean miestarjoilijan huomion, ja hän riensi paikalle rikkalapion kanssa.

”Anteeksi”, Anna sanoi ja yritti korjata käsilaukun asentoa olkapäällään. Liikkeet tuntuivat omituisen hitailta, oli kuin sormet eivät olisi reagoineet aivojen käskyihin tavalliseen tapaan.

”Ei se mitään”, mies sanoi ja väläytti leveän hymyn.

Matkalla ulos Anna kohtasi viimeisen kerran tarjoilijan katseen, ja hän hymyili takaisin. Olisipa hänen iltansa alkanut alun perinkin jonkun tuon kaltaisen miehen kanssa, siinä tapauksessa treffit olisivat voineet saada täysin erilaisen lopun.

Vasta kun he astuivat kadulle ravintolan markiisin alle, Anna huomasi että ulkona satoi kaatamalla. Tuuli sai kadun ylle pingotetut lamput keinahtelemaan kuin myrskyisällä merellä keikkuvat sou-tuveneet. Jostain syystä niiden vaappuva liike näytti luonnottoman hitaalta, aivan kuin hän olisi tuijottanut puolinopeudella toistettavaa rakeista videopätkää.

”Mä voin hyvin heittää sut kotiin”, mies sanoi ja kohotti auton-avaimen silmiensä korkeudelle. Hän painoi nappia ja vastakkaiselle puolelle tietä pysäköidyn valkoisen farmarimallisen Audin valot välkähtivät kutsuvasti. Anna tiesi siis nyt, että mies ajoi keskimääräistä kalliimpaa autoa. Entä sitten? Ei hän sen takia muuttaisi suunnitelmaansa jatkaa iltaa ystäviensä kanssa, mutta ehkä hän kuitenkin mieluummin istuisi lämpimässä autossa kuin värjöttelisi sateessa ratikkapysäkillä. Ja koska hän oli menossa toiselle puolen kaupunkia ystävänsä juhliin, mies ei saisi tietää missä hän todellisuudessa asui.

”Oletko sä sattumalta menossa Pasilan suuntaan?” Anna sanoi ja huomasi äänensä muuttuneen omituisen kumeaksi. Silmäluomet tuntuivat painavilta ja kuivilta, ja hän räpytteli muutaman kerran saadakseen niihin edes hitusen kosteutta.

”Se on melkein matkan varrella”, mies sanoi ja lähti kulkemaan verkkaisesti kohti autoa. Mies tuntui yhtäkkiä aiempaa välinpitämättömämmältä, mikä sai Annan rentoutumaan. Hän vilkaisi uudelleen valtavia lätäköitä, jotka villinä piiskaava sade oli muodostanut tielle. Jalat tuntuivat raskailta, pää sitä vastoin kevyeltä, aivan kuin hän olisi pienessä nousuhumalassa. Kaksi lasia viiniä oli kai tehnyt tepposet raskaan työpäivän päätteeksi. Autolla hän olisi

perillä viidessätoista minuutissa, kengät kuivina. Oli kai vain hyvä että hän oli juonut parit lasilliset ennen juhliin menoa. Siten hän olisi varmasti sosiaalisempi, mikä puolestaan parantaisi mahdollisuuksia kohdata oikeasti mielenkiintoisia ja viehättäviä ihmisiä.

”Okei, thanks”, Anna sanoi. Ja kun hän lähti hieman haparoivin askelein kävelemään miehen perään, hän kuvitteli näkevänsä auton ikkunan heijastuksessa hymyn, luotaantyöntävän virneen joka katosi miehen kasvoilta yhtä nopeasti kuin oli niille ilmestynytkin. Ohikiihtävän hetken ajan Anna pohti että kääntyisi kannoillaan ja valitsisi sittenkin ihmisiä kuhisevan raitiovaunun, mutta mies oli jo hypännyt autoon ja kurottunut aukaisemaan matkustajan puoleisen etuoven. Istuessaan sisään Anna huomasi, että valkoisen auton oikea takaikkuna oli paikattu ilmastointiteipillä ja mustalla jätesäkillä. Näky toi Annan mieleen mustan silmälapun vitivalkoisilla kasvoilla. Merirosvolipun. Ja sitten pääkallon. Ja lopulta kun auto nytkähti liikkeelle, hän ajatteli jostain syystä vain ja ainoastaan kuolemaa.

Marraskuisena iltana Seurasaaren rannasta löytyy ruumis. Uhrin ihoa peittää paksu valkoinen maalikerros, ja ruumiin-avauksessa hänen kurkustaan kaivetaan shakkinappula.

Poliisi on neuvoton. Miksi murhaaja on halunnut nähdä niin paljon vaivaa ruumiin naamioimiseksi? Entä miksi sitä ei ole edes yritetty piilottaa? Hätiin kutsutaan Milo Perho, taidegalleristi, joka on erikoistunut murhaajien profilointiin. Alkaa hermoja koetteleva peli, jonka jokainen siirto maksaa jonkun hengen ja jonka kukaan ei halua päättyvän shakkimattiin.

Merkitty on maailmanmenestykseen nousseen Max Seeckin piinaavan jännittävän Milo-sarjan avaus. Kirjan käännösoikeudet on myyty jo ennen sen ilmestymistä lukuisiin maihin, ja lisäksi siitä on suunnitteilla elokuva.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5398-5